Я лиш струна на арфі України,
Зі співом ніжним, лагідна, дзвінка.
Верба-арфістка поетеси Ліни
Мене гіллям легесенько торка.
Буває, дощик крапотить по струнах,
І я співаю з ними в унісон.
Вся Україна у піснях і лунах –
Такий уже акустики закон.
Озвалися луною Закарпаття
І Чорний ліс у Вінницькім краю…
Гуртом візьмімось, українці-браття,
І возвеличим землю ми свою!
Ось сонечко всміхається іскристо,
Де передзвін на польових вітрах.
А в небесах, як зоряне намисто,
Галактики сім’я – Чумацький Шлях.
Вітає всесвіт Україну-неню
І нас, її дітей, теж разом з нею!